

AVANT

Publ. de propaganda del partit valencianista d'esquerra

Redacció: Martínez Cubells, 2, entresol — Teléfon 12398

Epoca 2.ª

VALENCIA, GENER DEL 1938

Núm. 1

AVANT

Era allà pel mes de desembre de 1930 en que el valencianisme d'esquerra, coincidint amb el martiri dels lleials de Jaca, havia llançat ja el crit de revisió ideològica del patriotisme integral que tots coneixem, fatalment reaccionari i oportunista. Llavors diguérem que no es podia ser valencianista i mantindre's indiferent a les formes de govern. Ara hem pogut medir i sospesar en quan poca cosa ens conformàvem. En canvi, per a certes empreses valencianistes, aquell semblava un crit insuportable de rebel·dia incivil... I bé: era llavors quan va aparèixer AVANT per primera vegada, com a òrgan d'opinió de l'Agrupació Valencianista Republicana—aspiració verament democràtica sobre un fons altruista del liberalisme... La qüestió social propiament dita quasi no ens preocupava. Erem partidaris, sense massa reflexionar-ho, d'això que diuen l'evolució social, que és alguna cosa així com la revolució a bones. A nosatres ens semblava bé que tot el que hi havia d'impur i regressiu en la vida de l'Estat espanyol, regulara un poc i deixara pas, discretament, a aquelles atres aspiracions renovadores que al fons de nostre cor bullien. I ja hem vist que de res no podia servir-nos la contemporanització; ja hem vist que la "convivència" no és precisament la millor consellera per a una acció política justa, sana, lleial... i patriòtica. Perquè no l'han volgut pendre i comprendre precisament els que més interès podien tindre en produir-la. No l'han volgut els nostres enemics de sempre. Són ells els que han dit—a la fi amb tota claretat, amb tota duresa—que els seus interessos de classe són intangibles; són ells els que s'han demostrat capaços de traïcionar les seues pròpies banderes de religió i de pàtria per tal de seguir usufructuant uns privilegis dels que no eren mereixedors i no han sabut defensar dignament. Davant de tot açò, què hem de fer nosatres, hòmens del poble i patriotes conscients, més que arreplegar allò que queda en peu i fer-se avant en la terrible lluita a que l'enemic ens empena?

Perquè eixa és la significació del crit que ara llança el "Partit Valencianista d'Esquerra", hereu d'aquells inicis entusiastes del 1930, en guaitar al panorama del valencianisme polític i no vore més que un camí dreturer d'acord amb aquelles íntimes aspiracions que ja en octubre del 1934 varen patir la primera embranzida violenta i que en juliol del 1936 han estat plenament confirmades per a una acció obertament renovadora. Avant, avant atra vegada, avant en la continuïtat d'entusiasme per l'ideal na-

Des de que el Front Popular va quedar constituït amb tots els nuclis polítics que aleshores sentiren la necessitat d'una acció conjunta i entusiasta contra el feixisme i per l'establiment definitiu de la República, el PARTIT VALENCIANISTA D'ESQUERRA no ha deixat un moment de fer l'honor degut a aquell solemne pacte. I quan la traïció dels generals facciosos ha vingut a donar a aital compromís el caràcter d'unió sagrada front a la guerra, per la Independència i la Llibertat, el Partit no pot deixar d'entendre que, per damunt de tota aspiració particularista, està l'interès comú, com també que la tàctica més elemental aconsella hui la màxima unitat d'acció en tots els ordres de la vida oficial de l'Estat, prescindint pel moment de passar factures de cap mena i deixant al discerniment de l'hora oportuna les reivindicacions programàtiques.

Es per açò que els nostres actuals dirigents i representants a les corporacions públiques han entés com deure primordial d'una clara actitud revolucionària, la adhesió més efectiva a les iniciatives i ordenacions del Govern espanyol, prescindint momentàniament de tot allò que, volent aparèixer com l'autèntica defensa de les essències ideològiques—posem per exemple el problema autonòmic—no ve a ser, en realitat i per la transcendència d'estes hores, més que el fruit insubstancial d'eixe arbitrame entrebancador i estèril, demagògic, impolític, que, lluny de servir, falseja els ideals, fent-los estranys a l'interès permanent i desapassionat del poble; del poble, sempre conscient i responsable, que ara calla i sofríx i lluita amb heroisme únic per tal de desfer-se'n de les urpes invasores, i poder així un dia reclamar lliurement la realització de tota mena d'ideals compatibles amb els principis de la Llibertat i de la Justícia.

cionalista en la seua més alta expressió sentimental i patriòtica, però avant també en l'acció revisora del valencianisme polític, avant en l'acció revolucionària. Ja no ens podem conformar amb que el valencianisme no pugua mostrar-se indiferent a les formes de govern. Este principi, potser un temps revolucionari, ha quedat molt enrera en el camí de la lluita. Llavors encara podíem ser nosatres els que triàrem; hui, ja no; hui són ja els atres els que ens inviten a perir o continuar la marxa. Ja no es tracta de contemporanitzacions més o menys ingènues; es tracta de dir clarament si estem dins o fora de la revolució, acceptant o no el principi inqüestionable de la lluita de classes, adscriuint-nos o no a la pugna franca i total, sense eufemismes de cap mena, contra l'enemic etern de la classe treballadora: el capitalisme, servit sense reserves per la clericalia incivil i pels militars traïdors. El valencianisme no pot quedar-se espectant. I nosatres som valencianistes per imperatiu de la lògica i de la justícia humana; no ho som perquè sí ni molt menys estem per

a servir atres interessos que els dels nostres obrers i els nostres llauradors. Amb totes les conseqüències. Totes. Rojos? Rojos. Al viu. Hi ha alguna cosa que més odiada pugua ser per la facció traïdora que el nacionalisme de veres quan sap posar-se al servei de la causa del poble i, més encara, de la causa obrera? Puix això, tot plegat, som nosatres: partidaris d'un poder obrerista que anul·le l'hegemonia burgesa i la tirania religiosa i l'arbitrisme militar, possibilitant així l'establiment definitiu i autèntic de la democràcia. Eixe és el camí que ens senyala el nostre deler per les reivindicacions del poble i la nostra fe absoluta en els destins de la pàtria.

I res més. Avant!

Visat per la
censura

Abans que res, i sobre tot, guanyar la guerra.

Als combatents que combatixen
i als treballadors que treballen,
el nostre fervor i la nostra ajuda,
sense límits ni condicions.

IDEARI

Si haguérem de concretar lo que en nostre esperit vol condensar-se com l'expressió suprema d'una política verament renovadora, de cara al poble, no hauríem més remei que trobar-la en aquella més sàvia i justa conjugació d'estos tres principis que sempre han de pareixer-nos nous a força de ser eterns: el principi nacional, el principi democràtic i el principi socialista.

I si, de bona fe, sense ànim de polemitzar, volguérem fondre aquella aspiració ideal dins unes normes científiques i de la més lògica aplicació immediata en els afers polítics, forçosament hauríem de basar-la sobre uns punts concrets i determinats. I diríem així:

1.—La raó de ser del nostre criteri polític social, en concert lògic i frater amb els atres nuclis revolucionaris, es vincula al principi inqüestionable de que la llibertat individual de l'home està en relació directa de les llibertats nacionals dels pobles, tant que no concebim una pàtria lliure sus un poble esclau, com no pot concebre's un poble lliure dins una pàtria anorreada.

2.—Afirmem també i en conseqüència, el fet d'existència, dins el conjunt hispànic o ibèric, d'un País Valencià amb característiques pròpies d'idioma, d'unitat geogràfica, de consuetuds, d'història, etc., amb dret per tant de exercir la seua personalitat nacional.

3.—Esta personalitat nacional la entenem junyida per naturalesa als destins d'una unitat ibèrica unisona a la revolució proletària, per la democràcia i la llibertat. Així, el que nosatres propugnem no és: ni el nacionalisme integral imperialista que informa el règim feudal-feixista, ni el regionalisme totalitari, plutocrata i pseudo liberal, que amb tot i negar el materialisme històric, vincula la seua existència a la defensa del règim capitalista sota el suport d'una falsa neutralitat oportunista en els afers polítics.

4.—Propugnem, en canvi, aquell nacionalisme substancial, patrimoni espontani del poble treballador, que és principi indivisible de la revolució; valencianisme orgànic que aspira a que el País Valencià constituïxca nucli operant d'una futura Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques; aspiració màxima esta que, de moment, reclama tan sols els seus postulats més efectius: alliberament econòmic relatiu de l'home per mig de la revolució democràtica proletària i establiment d'un règim de reparatiment espiritual autèntic amb la recreació de la cultura autòctona.

5.—Entenem, com a nacionalistes, que el fet revolucionari conseqüent de la lluita actual no és més que el procés de descomposició de l'antic imperi espanyol. L'afirmació leninista de que l'imperialisme ve a ser la darrera etapa del capitalisme, troba, respecte a l'estat espanyol, la millor identitat envers als ideals nostres. La pretesa unitat espanyola sus la base d'un poder monàrquic vinculat a l'esperit d'una Castella imperial i jeràrquica, ha vingut constituint, precisament, la base de sustentació inci-

(Passa a la 2).